

РЕШЕНИЕ

№ 16096

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **2250** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Р. Р. Д., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Д. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-000153 от 14.01.2026 г., издадена от П. П. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" – СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до представяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца", за нарушение по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна, алтернативно се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателят, позовавайки се на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 на ВКС и ВАС, заявява, че административният орган неправилно е приложената оспорена ПАМ, а именно, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП наказание водач, който управлява МПС, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, без за това да е уведомен собственика на МПС. В открито съдебно заседание, проведено на 08.04.2026 г. процесуалният представител на жалбоподателя доразвива доводите си за незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като посочва, че в случая правилната норма, която административният орган е следвало да приложи е чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП, а не чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква "гг" от ЗДвП. Иска се отмяна на оспорената заповед за прилагане на ПАМ.
Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" - СДВР, в писмени

бележки, чрез юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 26-4332-000153 от 14.01.2026 г. на полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към СДВР по отношение на Р. Д. е приложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца", а като цифрово изражение на правната норма е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП. Оспорената ПАМ е приложена поради това, че при проверка е установено, че лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП и по-конкретно управлява МПС със служебно прекратена регистрация на 25.11.2025 г. поради липса на ЗЗГО за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Видно от отбелязването под текста на заповедта, Р. Р. Д. е получил препис от процесната ЗППАМ срещу подпис на 26.01.2026 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред с жалба, подадена на 09.02.2026 г. чрез административния орган до Административен съд – София-град.

Към административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 3738916 от 18.12.2025 г. съставен от старши полицай при РУ08, при СДВР, срещу Р. Р. Д., с ЕГН [ЕГН], за това, че на 18.12.2025 г. около 22:10 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение ул.. „Г.“ към [улица], водачът управлява собствения си лек автомобил марка „Шевролет“ с рег. [рег.номер на МПС], който е с прекратена регистрация, считано към датата на извършената проверка, за нарушение на чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

Към жалбата е представена полица "Гражданска отговорност" на автомобилистите за МПС рег. [рег.номер на МПС] със срок на договора от 11:58 ч. на 19.12.2025 г. до 23:59 ч. на 18.12.2026 г.

От представената на л. 13 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация на 25.11.2025 – без ГО считано, като основание е отбелязано "прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО". По преписката липсват доказателства за уведомяване на Р. Д. за прекратяване на регистрацията. От същата справка е видно и това, че регистрацията е служебно възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО на 19.12.2025 г. от 10:58 часа.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Неоснователно е твърдението, че оспорена ЗППАМ е нищожна. В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който

принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9570/13.09.2024 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК. Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че процесната ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква "гг" от ЗДвП. В случая в оспорената заповед като цифрово изражение е посочено нормата на чл. 171, т. 1, буква "е" от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква "е" от ЗДвП (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г., изм., бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Р. Р. Д. управлява МПС на 18.12.2025 г., със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025 г. по чл. 143, ал. 1 ЗДвП при уведомяване от Гаранционен фонд. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение е предвидено наказание „Лишаване да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].

В случая към момента на издаване на оспорената заповед не са били налице сочените в нея фактически основания. Заповедта е издадена на 14.01.2026 г., към който момента за процесния автомобил има сключена валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и регистрацията на МПС-то е била служебно възстановена. Следва да се посочи, че законодателят е предвидил процесната ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "е" от ЗДвП да се прилага само до предоставяне на информацията за сключена валидна застраховка, което видно от представена по делото справка за процесното МПС е станало на 19.12.2025 г., от която дата регистрацията на автомобила е възстановена служебно по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. От изложеното следва, че към момента на издаване на процесната ПАМ твърдяното от административния орган административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП не е било налице. Ето защо съдът приема, че в случая не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед, поради което оспорената ЗППАМ се явява издадена в нарушение на материалния закон.

Настоящият съдебен състав приема, че ПАМ е приложена и в несъответствие с целта на закона. Безспорно е, че въпросните мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на нормативно установено материално правило за поведение с цел да изключат предпоставките за извършване на нарушение; да преустановят деянията предприети в нарушение или пък да изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, да отстранят вече настъпили вредни последици от такова деяние. В случая към момента на издаване на процесната ЗППАМ не е налице нито една от посочените хипотези. В случая видно от събраните по делото доказателства и по-конкретно представената застрахователна полица "Гражданска отговорност" на автомобилистите със застраховащ Р. Р. Д. за МПС рег. [рег.номер на МПС] е видно, че тя е със срок на договора от 11:58 ч. на 19.12.2025 г. до 23:59 ч. на 18.12.2026 г. В тази връзка следва да се посочи, че към датата на налагане на ПАМ - 14.01.2026 г. процесният автомобил е разполагал с валидно сключена "Гражданска отговорност", т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ, поради което продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Следва да се посочи и обстоятелството, че жалбоподателят не е била уведомена за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на Кодекса за застраховането. Действително, както последователно се приема в съдебната практика, принудителната административна мярка по чл. 171 ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на уведомяване сама по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Независимо от това, този факт има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено незабавно след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените и доказани по делото разноски в общ размер на 505,11 евро, от които 5,11 евро, представляващи внесена държавна такса и 500,00 евро заплатено в брой адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000153 от 14.01.2026 г., издадена от П. П. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" – СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Р. Р. Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес: Столична община, [населено място], Вилна зона „Бяла нива“, разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: